

Zelfs mr. VAN HOUTEN erkent in zijn boven vermelden „Brief”, dat de neiging om kwakzalvers te raadplegen door financiële gronden niet kan worden verklaard, „daar de overheid en de bussen kosteloos of tegen geringe betaling bevoegde hulp verschaffen”.

Toch weet de driestarschrijver in *den Standaard*, bij de bespreking van het adres der drie kwakzalveristen, te vertellen, dat de dokters zooveel geld verdienen, en dat de minvermogende geen geneeskundige hulp kan krijgen, zoodat de „goedkoope” kwakzalvers wat meer vrijheid moeten hebben.

Zóó goed is in Nederland iemand op de hoogte, die het eens heeft durven bestaan, een ziekteverzekeringwet te ontwerpen! Of zou hij beter weten dan hij schrijft?

DEVENTER. — Het denkbeeld, in onze Maatschappij ontstaan, om, waar noodig en mogelijk, afdeulingsziekenfondsen op te richten waarvan de statuten voldoen aan het Algemeen Bindend Besluit van 1912, heeft te Deventer misverstand en daardoor strijd verwekt. Onder de leiders van het daar bestaande „Ziekenfonds voor den Arbeidenden Stand”, waaraan vier geneesheeren verbonden zijn, en dat onder patronaat van het „Nut” staat, heeft de meening post gevat, dat het de bedoeling der Maatschappij is, de andere ziekenfondsen te doen verdwijnen. Dit heeft groote beroering teweeggebracht, want het publiek is met het ziekenfonds zeer tevreden. Het honorarium der geneeskundigen bedraagt 55 cents per persoon en per jaar. Om tegen het denkbeeldig gevaar een dam op te werpen, is den 27sten November een vergadering van de leden van het Ziekenfonds gehouden, waarin werd besloten, *niet toe te laten, dat de fondsartsen hun medewerking verleen en aan de oprichting van een ander ziekenfonds.*

Den volgenden avond reeds werd een vergadering der afdeeling gehouden onder leiding van den voorzitter onzer Maatschappij, waarbij ook de secretaris en de penningmeester van het Hoofdbestuur en het bestuur der C. O. aanwezig waren. Ook het bestuur van het ziekenfonds was uitgenoodigd en verschenen. Uitvoerige besprekingen, waaraan de voorzitter van het ziekenfonds, SCHREVE, VAN BRUGGEN en COHEN deel namen, leidden niet tot een resultaat. Wel werd van wege ons Hoofdbestuur nadrukkelijk verklaard, dat het deelnemerschap aan een op te richten afdeulingsziekenfonds het deelnemen aan het bestaande ziekenfonds niet zou buitensluiten.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

SPLITSING DER AFDEELING GRONINGEN.

Tot verbazing van vele geneesheeren in het Noorden, doken in den laatsten tijd geruchten op van een aanstaande splitsing der afdeeling Groningen in twee gedeelten, waarvan het een de stad, het andere het platteland zou omvatten. Dus een weder in het leven roepen van het oude antagonisme tusschen Stad en Ommelanden. Van vriendschappelijke zijde kreeg ik inzage van een circulaire, uitgaande van een drietal onzer getrouwe bezoekers en gericht tot de geneesheeren in de provincie, waarin als reden voor de afscheiding wordt opgegeven de gemeenschappelijkheid hunner belangen ten opzichte van gemeentebesturen en andere lichamen. De reden schijnt erg slap; voor zoover ondergeteekende bekend is, kwamen de belangen der heeren uit de provincie steeds behoorlijk tot hun recht, steeds waren zij vertegenwoordigd in bestuur en afdeulingsraad, langen tijd was zelfs de eerste onderteekenaar der circulaire afgevaardigde ter algemeene vergadering. Wanneer nu verder blijkt, dat men wenschte te vergaderen *in* de stad Groningen, m. a. w. afstand en tijdverlies voor het bezoeken

der vergaderingen spelen geen rol in dezen, dan heeft het er veel van of men wensch te vergaderen bij ons, zonder ons, en wellicht ook over ons!

Hoe het zij, wanneer het plan mocht doorgaan, dan wordt vrij zeker onze ééne groote krachtige afdeeling met goede opkomst en betrekkelijk krachtig wetenschappelijk leven gesplitst in twee, waarvan de een zeker alléén vakvereeniging wordt, terwijl ook de andere onder de amputatie geducht zal lijden. Het doel van dit schrijven is den leden der Maatschappij hier in het Noorden te waarschuwen voor den stap, die beraamd wordt, en bij het hoofdbestuur er op aan te dringen niet tot inwilliging over te gaan, tenzij zeer deugdelijke argumenten kunnen worden aangevoerd.

Groningen, 27 November 1913.

N. J. A. F. BOERMA.

ZIJN WIJ GEREED?

Nu, zooals wij uit het door collega PINKHOF uit de *N. Ct.* overgenomen bericht vernamen, de ziekenfondsen zich ook aaneengesloten hebben, om met vereende krachten den strijd tegen ons aan te binden, hetgeen ook blijkt uit de oproeping van artsen, die natuurlijk volgens hun voorwaarden voor hun ziekenfondsen willen werken, nu is het mijns inziens een eisch, dat wij ons nog eens afvragen: „Zijn wij voor den strijd gereed?”

Om tot die wetenschap te geraken is het noodzakelijk, dat wij nog eens nagaan, uit welke bestanddeelen ons artsencorps is saamgesteld, om daaruit te leeren, wat wij nog te doen hebben, om roemrijk uit het strijdperk te voorschijn te treden, opdat een krachtige onafhankelijke artsenstand ontstaan zal tot heil van menschheid en wetenschap. Doen wij dit, dan onderscheiden wij de volgende groepen.

10. Zij, die met ons man aan man, schouder aan schouder willen staan, omdat zij de heilige overtuiging hebben, dat slechts door aaneengesloten op te treden, de zege kan behaald worden.

20. De twijfelaars, zeker niet altijd de slechtsten onder ons, juist dikwijls collega's met groote fondspraktijken, die uit vrees voor geldelijke schade, de zaak nog eens willen aanzien. Zij zijn wel overtuigd, dat, wat de centrale organisatie wil, het goede is, doch zijn bevreesd, dat niet allen zullen toetreden en zij dan misschien zoodanige geldelijke schade zullen lijden, dat zij die verantwoording in het belang van hun gezin niet op zich durven nemen.

30. De onverschilligen, die zich nooit ergens voor warm maken, of omdat zij financieel sterk genoeg staan, of omdat de particuliere praxis hun voornaamste bron van inkomsten is.

40. Diegenen, die welbewust van de schoone gelegenheid gebruik willen maken om in troebel water te visschen en zich zodoende op onoirbare wijze ten koste van anderen te verrijken.

50. De pas gepromoveerde of binnenkort te promoveeren artsen, die nog niet tot onze Maatschappij zijn toegetreden. In hun studententijd hebben velen hunner zich nooit beziggehouden met den strijd, die in de praktijk gevoerd wordt, en gaan vol idealen hun nieuw leven tegemoet. Hetzij doordat zij terstond moeten gaan verdienen, hetzij uit onwetendheid, laten zich velen door het sirenengeluid der ziekenfondsbesturen verlokken en kunnen zij, eenmaal in de praktijk zijnde, hoe gaarne zij misschien ook zouden willen, niet meer terug, gebonden als zij zijn door contracten.

Daar mij van het werkplan van het bestuur der Centrale Organisatie niets bekend is, meende ik goed te doen, het volgende in overweging te moeten geven. Het is mijns inziens juist tegenover de 2de en 5de groep, dat de grootste werkzaamheid ontplooid moet worden.

Bij de tweede groep is het zaak, hetzij door voordrachten in de verschillende afdee-